

Duminica a IV-a a Paștelui

Duminica a IV-a a Paștelui - Lecturi : Fapte 4,8-12; Psalmul 117; 1Ioan 3,1-2; Ioan 10,11-18;

« Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine »

Meditație vincentiană

În această duminică este sărbătoarea Bunului Păstor. Lecturile ne arată, fiecare în felul ei, cum sunt oile și care sunt relațiile dintre Păstor și oile sale. Este foarte important să înțelegem această relație în contextul în care noi vincentienii trăim împreună cu cei pe care-i ajutăm.

Păstorul cel Bun este singurul mântuitor și piatra din capul unghiului. Isus este Domnul și « nu este în nimeni altul mântuirea » așa cum ne spune sfântul Petru în Faptele Apostolilor. Isus este piatra unghiulară! Cei care cunosc cum sunt construite casele vechi din piatră știu că se așază o piatră în mijlocul bolții în partea de sus. Aceasta susține pietrele așezate vertical și fără de care bolta s-ar prăbuși. Rolul Bunului Păstor este la fel: ne susține și este în centrul vieții noastre, fără el oile se pot pierde sau pot cădea în prăpăstiile de pe drum.

Păstorul cel Bun cunoaște și iubește fiecare oiță în mod individual. Isus se face om și suferă ca om pentru oile sale. Ca Dumnezeu ar fi putut rămâne cu Tatăl, însă a fost trimis ca să fie în toate asemenea nouă, în afară de păcat. Mai mult, ca să ne arate cât de mult ne iubește, Isus a luat asupra sa toate suferințele și umilirile. El își cunoaște foarte bine oile pentru că le ascultă. De foarte multe ori și-a arătat milostivirea, atunci când a fost chemat, i s-a adresat cineva, i s-a cerut să redea libertatea cuiva, să vindece pe cineva, când explica parabolele pe care mulți nu le înțelegeau, când înțelege necredința ucenicilor. Isus cunoaște fiecare oaie personal și nu le ia în considerare ca pe o turmă: dacă una se rătăcește le lasă pe celelalte nouăzeci și nouă și merge să o caute. Atunci când vindecă pe cineva Isus are grijă și de suflet nu numai de trup căutând ca persoana vindecată să-și recâștige încrederea în sine.

Oile îl cunosc pe Păstorul cel Bun. Ele știu că sunt copii ai lui Dumnezeu (lectura a II-a – « lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe el »). Și dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, cu care El se are o relație individuală, înseamnă că avem o valoare în lume. Fiul lui Dumnezeu știe că dacă-l urmărim pe El înseamnă că « suntem în lume, dar nu suntem din lume»: suntem misionari – creaturi umane – pământenii, dar divini pentru că am acceptat să-l urmărim pretutindeni pe Păstor cu credință, speranță și caritate. Asemenea Păstorului care a fost prigonit și respins de lume și oița lui acceptă să fie prigonită și respinsă pentru că-l iubește pe Păstor.

Oile au încredere totală în Păstorul cel Bun și se schimbă/se convertesc. Petru și Ioan au făcut o minune cu paralizatul din fața Templului; din această cauză au fost arestați. Preoții din Sinedriu îi întreabă: « Cu ce putere și în numele cui faceți voi aceasta? » (Fapte 4,6). « Plini de Duhul Sfânt », ceea ce le-a permis să-și păstreze încrederea chiar și într-o situație periculoasă, căci se schimbă din acuzați în acuzatori: « În numele lui Isus Cristos

Nazarineanul pe care voi l-ați răstignit... a fost vindecat acest om ». În Faptele Apostolilor Pentru și Ioan sunt persecutați pentru că în numele lui Isus au vindecat un paralytic. În Evanghelie, conflictul dintre Isus și conducătorii evreilor pornește de la vindecarea orbului din naștere realizată de Isus.

În viața de vincentian și noi ne întâlnim cu întâmplările asemenea celor din lecturile de astăzi. În întâlnirile cu cel sărac uneori suntem oițele, alteori suntem păstori. Suntem oițele ori de câte ori îl punem pe Isus în centrul vocației noastre de vincentian și suntem ferm convinși că ajutorul acordat celui nevoiaș este un răspuns de credință față de singurul Păstor și Mântuitor. Suntem oițe ori de câte ori suntem conștienți de valoarea pe care o avem în lume ca misionari și copii ai lui Dumnezeu. Suntem oițe ori de câte ori ne convertim și ne convertim sincer când mergem în vizită la cel sărac sau când suntem prizonieri pentru că am ales să fim de partea lui Dumnezeu la locul de muncă sau în viața socială. Suntem însă și păstori, pentru că simțim suferința săracilor ca și cum ar fi suferința noastră. Suntem păstori pentru că mergem în vizită și slujim nu în numele nostru ci în numele Păstorului cel Bun.

Traducere: sora Magdalena